

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/332/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812219848
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3812219848.2

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a Mgr. Zuzany Holúbkovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 30. januára 2014, č.k. 15C/261/2012-63, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť mu sumu 175,- Eur z titulu majetkovej škody a sumu 1.051,08 Eur z titulu nemajetkovej ujmy a náhradu trov konania. Súd prvého stupňa mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že oprávnený požiadal Okresný súd Prievidza listom zo dňa 02.09.2010, doručený súdu dňa 24.09.2010, o zmenu súdneho exekútora a žiadal poveriť vykonaním exekúcie Exekútorsky úrad JUDr. Rudolfa Krutého. Okresný súd Prievidza uznesením zo dňa 16.04.2012 rozhodol, že návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora vyhovuje a vykonaním exekúcie vedenej na exekučnom súde pod sp. zn. 15Er 1379/2006, č. exekučného spisu EX 273/2006, v exekučnej veci oprávneného Pohotovosť s.r.o. proti povinnému Miroslavovi Čentešovi, pre vymoženie istiny vo výške 389,70 eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu, platobného rozkazu OS Prievidza sp. zn. 5C 227/2005 Z.z. zo dňa 29.11.2005, poveruje súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 19.07.2012. Súd prvého stupňa po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 44 ods. 7, 8 Exekučného poriadku v znení novely č. 341/2005 účinné od 01.09.2005, ako aj ust. § 3 ods. 1 písm. d/, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1, 2, 4, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. S poukazom na zákonné podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, v danej veci skúmal tieto podmienky a dospel k záveru, že splnené neboli. Nepovažoval za prekážku, že navrhovateľ návrh na náhradu škody podal navrhovateľ pred uplynutím 6 mesačnej lehoty, pretože uvedená 6 mesačná lehota uplynula dňa 23.10.2012 a v dňoch nasledujúcich a označil za zrejmé, že k uspokojeniu nároku navrhovateľa nedošlo. Navrhovateľ podľa jeho názoru nepreukázal splnenie všetkých zákonných predpokladov zodpovednostného právneho vzťahu. Zdôraznil, že otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať Ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ústavnou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, najmä podľa troch základných kritérií - zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu. Súdne konanie tak nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa Zákona č. 514/2003 Z.z., ale len

Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prietahy. Zdôraznil, že i keď súd v predmetnom konaní vzhľadom na tvrdený okamih spôsobenia škody postupuje podľa znenia zákona účinného do 31.12.2012, zastával názor, že v zmysle ust. § 9 ods. 1 citovaného zákona je dôležité pri skúmaní existencie nesprávneho úradného postupu a porušenia povinnosti urobiť určitý úkon v ustanovenej lehote, pri skúmaní nečinnosti orgánu verejnej moci a skúmaní zbytočných prietahov v konaní alebo iného zásahu vychádzať z horeuvedených záverov, pretože i samotná súdna prax v tejto oblasti vyvolala potrebu uviesť výslovne do právnej úpravy možnosť vychádzať v takýchto konaniach o náhradu škody len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy konaní, prípadne žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní v tomto smere, právoplatného rozhodnutia ES pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia ÚS SR o ústavnej sťažnosti, ktorým ÚS SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Poukázal na Nález ÚS SR III. ÚS 69/2011 zo dňa 03.05.2011, ako aj rozhodnutie ÚS SR vo veci I.ÚS 16/02. Navrhovateľ podľa jeho názoru nepreukázal, že podal sťažnosť Ústavnému súdu SR pre porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, práva na prejednanie žiadosti v primeranej lehote, práva vlastníť majetok a práva na ochranu majetku a pod. a pokiaľ sa aj navrhovateľ na Ústavný súd SR s takýmito sťažnosťami obrátil, boli odmietnuté z dôvodu nedostatku zákonom predpísaných náležitostí - neuvedenie spisových značiek, pod ktorými sa namietané konania viedli, nedoručenie písomných podkladov, príloh. Považoval tak za zrejmé, že navrhovateľ okrem podanej sťažnosti neurobil žiadne iné procesné kroky smerujúce k urýchlenému rozhodnutiu vo veci a v predmetnom exekučnom konaní ako oprávnený nepodal sťažnosť na prietahy v konaní. Ďalej zdôraznil, že podľa prechodných ustanovení novely Exekučného poriadku, zákona č. 341/2005 Z.z., ust. § 238 ods. 1, 2 Exekučného poriadku, sa konania začaté pred 01. septembrom 2005 dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak. V odseku 2 sú taxatívne vymedzené ustanovenia, ktoré sa použijú aj na konania začaté pred 1.9.2005, medzi ktorými ust. § 44 ods. 7, 8 nie je uvedené. Uvedená úprava platila v Exekučnom poriadku aj po novele vykonanej Zákomom č. 585/2006 Z.z. účinnnej od 01.12.2006, ktorou bol do ust. § 44 vsunutý nový odsek 7, pričom doterajšie odseky 7 a 8 boli prečíslované na odseky 8 a 9. Navrhovateľ v obsahu návrhu tvrdil, že exekučný súd bol bezdôvodne nečinný a nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote. Z obsahu pripojeného exekučného spisu tunajšieho súdu 15Er/1379/2006 zistil, že napriek tomu, že v danej veci súd rozhodol o zmene exekútora po uplynutí zákonnej lehoty, nemožno v tejto skutočnosti vidieť nesprávny úradný postup, ktorým by bola navrhovateľovi spôsobená škoda, resp. nemajetková ujma. Pre objektívne dôvody súd nemohol dodržať zákonnú lehotu, pretože pre rozhodnutie vo veci potreboval súčinnosť pôvodného súdneho exekútora, o ktorého trovách súd pri zmene osoby exekútora rozhoduje. Pripomenul, že navrhovateľovi nič nebránilo využiť účinný prostriedok nápravy, a to podať sťažnosť predsedovi súdu proti porušovaniu jeho práv v exekučnom konaní v zmysle ust. § 3 ods. 7 v spojitosti s § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch, alebo obrátiť sa na ÚS SR s požiadavkou o posúdenie, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, pričom navrhovateľ nevyužil ani jednu z možností. Keďže navrhovateľ nepreukázal splnenie prvého predpokladu zodpovedného právneho vzťahu, a to existenciu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prievidza vo veci 15Er/1379/2006, otázkou uplatnenej škody sa nezaoberal. Ďalej nepovažoval za preukázané, že v prípade rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora v zákonnej lehote 30 dní by došlo k účinnému vymoženiu pohľadávky oprávneného, a tým teda naplneniu účelu exekučného konania, pričom zmena osoby súdneho exekútora považoval len čiastkový procesný úkon, ktorý na vymožiteľnosť pohľadávky nemá vplyv. Zdôraznil, že nesprávny úradný postup by musel byť takou podstatnou príčinou, ktorá by spôsobila škodu, čo v danom prípade nie je možné konštatovať. V súvislosti s nevydaním rozhodnutia o zmene exekútora v zákonnej lehote potom nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody navrhovateľovi. Tvrdenie navrhovateľa, že mu vznikla majetková škoda v sume 175,- eur a nemajetková ujma v sume 1.051,08 eur, označil za ničím podložené. Skonštatoval, že i keď je pravdou, že k vydaniu rozhodnutia o zmene exekútora došlo takmer po 19 mesiacoch od podania návrhu na zmenu exekútora, len v tejto skutočnosti nemožno vidieť nesprávny úradný postup, ktorý by založil nárok navrhovateľa na náhradu škody. Do pozornosti dal ďalej Nález Ústavného súdu SR II. ÚS 520/2012-39 zo dňa 10.07.2013, ako aj rozhodnutia Ústavného súdu SR I. ÚS 86/02, IV. ÚS 440/2012. Dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal existenciu škody, ani jej výšku a nároky, ktoré si uplatňuje označil hypotetické. Upozornil, že skutočnú škodu je potrebné preukázať listinami, skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok, v opačnom prípade by mohlo dôjsť k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčíslovaniu škody a súd potom nemôže preskúmať predmetný nárok. Podľa jeho názoru navrhovateľ nepreukázal jednak vznik a ani výšku

skutočnej škody. Taktiež nebola preukázaná zákonná podmienka príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a konaním exekučného súdu, pretože nutnosť spravovať pohľadávku oprávneného zapríčinil povinný tým, že neplnil svoj dlh a oprávnený musel prikročiť k vymáhaniu formou exekúcie. Ide o náklady, ktoré by bolo možné zahrnúť do náhrady trov exekúcie a došlo by tak k duplicitnému plneniu. Zopakoval, že majetková škoda nebola preukázaná a nemajetková ujma nezávisí automaticky len od konštatovania nedodržania zákonnej či primeranej lehoty, ale aj od okolností, ktoré sú v tejto veci v odôvodnení konštatované a na základe ktorých nevidel dôvod pre finančnú satisfakciu vo forme nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ nepreukázal, že by povinný subjekt zanikol, že by dochádzalo ku konaniu smerujúcemu k zániku subjektu, pričom zákon i v takom prípade umožňuje uplatnenie si pohľadávky v dedičskom, konkurznom a inom konaní. Zdôraznil, že poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu zo strany súdu. S prihliadnutím na charakteristiku podnikateľskej činnosti navrhovateľa považoval jeho konanie za rozpor s dobrými mravmi, pokiaľ si uplatňoval nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mu mala vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite a súčasne v takejto situácii platí, že aj v prípade porušenia práva navrhovateľa už samotné konštatovanie porušenia práv musí byť považované za dostačujúce a vylučuje možnosť priznania prípadného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy voči štátu. Vychádzal z toho, že navrhovateľ nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu. K námietke premlčania uviedol, že návrh na zmenu súdneho exekútora bol súdu doručený dňa 24.09.2010 a dňa 24.10.2010 začala navrhovateľovi plynúť 3-ročná premlčacia lehota na uplatnenie jeho nároku na náhradu škody. Návrh vo veci samej bol podaný dňa 27.09.2012, pred uplynutím premlčacej lehoty, preto uzavrel, že jeho nárok nie je možné považovať za premlčaný. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti zastával názor, že navrhovateľ nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom exekučnom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, ani príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim v tom, že súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu, preto návrh v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že odporcovi náhrada trov konania nebola priznaná.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy.

Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti konaním dlžníka povinného. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní návrhu škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v návaznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa, na ktoré v podrobnostiach poukazuje.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp.zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premís prvostupňový súd dospel sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase. V rámci vyčíslenia výšky uplatnenej nemajetkovej ujmy vychádzal z omeškania exekučného súdu v trvaní 19 mesiacov a upozornil, že tento bol bezdôvodne nečinný viac ako 592 dní.

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa, uvedené tvrdenie sa nezakladá celkom na pravde. Ako správne konštatoval súd prvého stupňa a odvolací súd sa s týmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje, dňa 24.09.2010 oprávnený požiadal Okresný súd Prievidza o zmenu súdneho exekútora. Exekučný súd uznesením zo dňa 16.04.2012 rozhodol, že návrhu oprávneného na

zmenu súdneho exekútora vyhovuje a vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, pričom toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 19.07.2012 a exekučná vec nie je doposiaľ ukončená.

Na základe posúdenia skutkového stavu zisteného v prejednávanej veci odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k záveru, že v súvislosti s rozhodovaním o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora došlo k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu v tom zmysle, že rozhodnutie o zmene súdneho exekútora na návrh oprávneného nebolo vydané v 30-dňovej zákonnej lehote vyplývajúcej z ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku, keď bolo vydané v lehote necelých 19 mesiacov od doručenia návrhu. Právo na náhradu škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo nesprávny úradným postupom však nie je absolútne, ale podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jeho uplatnenie. Okrem samotného nesprávneho úradného postupu musia byť súčasne splnené aj ďalšie podmienky a to vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

V tomto smere navrhovateľ podľa názoru odvolacieho súdu dôkazné bremeno neunesol a nemôže zbaviť dôkazného bremena ohľadom preukázania vzniku výšky škody tvrdením, že takúto škodu nemôže vyčíslieť, preukázať, prípadne, že sa jedná o ochranu osobných údajov, obchodného tajomstva, dôverných informácií a zároveň sa svojej dôkaznej povinnosti nemôže ani zbaviť tým, že ponechá určenie výšky škody na zväžení súdu. Skutočnú výšku škody treba vždy hodnoverne preukázať tak, aby nedochádzalo k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčísleniu škody.

Neobstoja tvrdenia navrhovateľa ani v časti, v ktorej uvádza, že škoda by mala spočívať v nákladoch na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov, nákladov na udržiavanie správy informačného systému a iné, nakoľko ani v tomto smere navrhovateľ dôkazné bremeno neunesol.

Rovnako navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno ani ohľadom preukázania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to s poukazom na nesplnenie ďalšej povinnosti bremena tvrdenia v tom smere, aby preukázal a zdokladoval náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a podmienky, za ktorých by mu mohla byť eventuálne náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch priznaná. Preto bol v konečnom dôsledku správny postup súdu prvého stupňa, ktorý návrh ako nedôvodný zamietol.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka nesprávneho úradného postupu v dôsledku prieťahov v exekučnom konaní, je nutné konštatovať, že existenciu zbytočných prieťahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Napriek tomu súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR (1ÚS 27/02, 1ÚS 197/03, 1ÚS 38/04), podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. Nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postupom dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významným prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. V zmysle záverov Ústavného súdu potom možno konštatovať, že nevydanie rozhodnutia o zmene súdneho exekútora za stavu, kedy exekučný súd najskôr vyzval pôvodne povereného exekútora na vyjadrenie sa a zaslanie exekučných spisov, v lehote necelých 19 mesiacov od doručenia návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, nemožno považovať za prieťahy v súdnom konaní, ktoré by mali nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, vedúce k vzniku uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy.

Čo sa týka jednotlivých odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces s tým, že neobstoja námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudcu, ktorému

bola vec pôvodne pridelená na prejednanie, bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 02. novembra 2012 pod sp. zn. 6NcC/411/2012, kedy krajský súd rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Prievidza JUDr. Eva Kiššová je vylúčená z prejednaní a rozhodovania vecí a sudcovia Okresného súdu Prievidza JUDr. Klaudia Šišková, JUDr. Ľubica Chmelanová, JUDr. Beáta Gešvantnerová, JUDr. Danko Lauková, JUDr. Valéria Píšová, JUDr. Ľudmila Škvaridlová, JUDr. Katarína Zajacová, JUDr. Róbert Matulák, JUDr. Oľga Balážová, JUDr. Róbert Šorl, PhD., JUDr. Miriam Kohútová, PhD., JUDr. Pavol Bielik, JUDr. Noema Turanovičová, Mgr. Vojtech Chmelan a JUDr. Jarmila Schromová nie sú vylúčení z prejednaní a rozhodovania vecí. Následne bola vec opatrením predsedu súdu prvého stupňa pridelená náhodným výberom sudkyňi JUDr. Ľudmile Škvaridlovej, o ktorej Krajský súd v Trenčíne ďalším uznesením č.k. 6NcC/70/2013-17 zo dňa 03. apríla 2013 rozhodol, že z prejednávania a rozhodovania vecí vylúčená nie je, nakoľko nezistil dôvody na jej vylúčenie. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd SR opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevylúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Okrem toho nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prvého stupňa prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a odporcu a jeho právneho zástupcu, hoci nemohol postupovať podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. V tejto súvislosti treba poukázať na to, že súd prvého stupňa vytýčil vo veci celkovo dva termíny pojednávania a v danom prípade boli s prihliadnutím na existenciu rozhodnutia nadriadeného súdu o nezaujatosti zákonného sudcu aj podľa názoru odvolacieho súdu splnené predpoklady na pojednávanie bez riadne predvolaných účastníkov, ktorí sa na pojednávanie nedostavili a nepožiadali z dôležitého dôvodu o jeho odročenie.

Rovnako ďalšie odvolacie námietky zo strany navrhovateľa neobstoja z dôvodu, že odporca sa k podanému návrhu vyjadril písomne s tým, že toto vyjadrenie bolo zároveň doručené pred nariadením samotného pojednávania navrhovateľovi prostredníctvom právneho zástupcu dňa 07.11.2013, pričom prvý termín pojednávania bol v prejednávanej veci vytýčený na 14.11.2013 a ďalší termín na 30.01.2014, teda navrhovateľovi nebola súdom odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu v konaní. Túto možnosť nevyužil ani po poučení podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. o tom, že všetky dôkazy a skutočnosti musí predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie podľa ust. § 115a O.s.p., najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v ust. § 205a. Poučenie súdu prvého stupňa podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. bolo doručené právnenému zástupcovi navrhovateľa dňa 17.10.2013, ako to vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa.

Zároveň odvolací súd na záver dodáva, že pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktorý súd prvého stupňa odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, pretože podstata odvolacích dôvodov zo strany navrhovateľa spočíva v nacyklostilovaných dôvodov, ktoré sa z 90% nevzťahujú na prejednávaný prípad.

Odvolací súd rovnako nezistil, že by súd prvého stupňa v prejednávanej veci aplikoval nesprávne právne predpisy a preto v konečnom dôsledku rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 a ust. § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.